

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 482/2016
21.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат у ..., против туженог Рудника ... „ББ“ из ..., кога заступа Мила Симић, адвокат у Јагодини, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3043/15 од 16.12.2015. године, у седници већа одржаној 21.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3043/15 од 16.12.2015. године.

Туженом се не досуђују трошкови одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу број Гж1 3043/15 од 16.12.2015. године је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Врању број П1 551/15 од 17.09.2015. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење директора туженог број ... од 04.07.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 29.08.2008. године, да се наложи туженом да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа. Обавезан је тужилац да туженом исплати на име парничних трошкова износ од 177.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде апелационог суда тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију у коме је поставио захтев за накнаду трошкова састава одговора на ревизију у висини од 33.000,00 динара, као и трошкове таксе за одговор.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП, јер је претходна првостепена пресуда укинута од стране Апелационог суда у Нишу, 27.05.2015. године, па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент не истиче какву другу битну повреду поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту радника ... у ..., у радној јединици Тужилац је 25.05.2015. године радио у смени од 19,00 до 07,00 часова и био је подвргнут контроли Комисије за проверу алкохолисаности запослених око 21,30 часова. Комисија је констатовала да се тужилац понаша недолично, да је одбио да се подвргне алкотесту дрегером, а затим је одбио да га Комисија превезе у здравствену установу ради давања узорка крви како би се утврдило да ли има алкохола у крви. Оваквим понашањем је извршио повреду радне обавезе за коју је прописана дисциплинска мера престанак радног односа. Тужени је спровео поступак достављањем упозорења тужиоцу и Синдикату на изјашњење у прописаном року. Синдикат се није изјаснио о повреди. Тужилац је у одбрани навео да није био под утицајем алкохола, да му Комисија није презентовала акт како би проверио да ли је њен састав тачан и да ли су овлашћени за контролу, да му Комисија није ставила на увид сертификат о исправности дрегера, као и да није желео да иде у здравствену станицу на анализу крви, јер није била обезбеђена адекватна замена за његово радно место. Тужиоцу је 25.05.2011. године уручено решење о удаљењу са рада почев од 26.05.2011. године. Тужени је решење о отказу уговора о раду тужиоцу донео 04.07.2011. године.

Уговором о раду број .../... који су парничне странке потписале су одредбом члана 27. тачка 2. прописане повреде радне обавезе: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду; тачка 3. ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а тачком 9, алинеја 39, одбијање запосленог да се подвргне провери алкохолисаности и тачка 10. алинеја 14, обавезно поштовање свих обавеза преузетих уговором о раду, Правилником о раду и осталим појединачним и општим актима предузећа.

На основу овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Тужилац је уговором о раду преузео обавезе поштовања радне дисциплине. Тим уговором су тачно предвиђене повреде које могу проузроковати отказ уговора о раду. Идентичне одредбе налазе се и у одредбама појединачног колективног уговора туженог, а предвиђене су и одредбом члана 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ број“24/05, 61/05, 54/09 и 32/2013). Тужени као послодавац је спровео законом прописану процедуру и тужиоцу законито донео решење о отказу уговора о раду, јер је утврдио да је тужилац 25.05.2011. године одбио налог Комисије за проверу алкохолисаности, одбио да се подвргне тесту од стране Комисије, а одбио је и да га Комисија одвезе до здравственог центра ради узимања узорка крви. Његове примедбе истакнуте у току парнице нису прихватљиве поготову оне да није могао да напусти радно место без адекватне замене, јер о томе треба да води рачуна послодавац који треба да процени ситуацију да ли је нужније да тужилац оде на тест алкохолисаности или да у таквим околностима настави да ради. Одбијање да оде на вађење крви са Комисијом из овог разлога није оправдано. Тужилац није добио отказ радног односа зато што је био алкохолисан, (тврдио је да није био), већ зато што је

одбио да буде подвргнут тестовима на присуство алкохола у крви, чиме је поступио супротно уговору о раду, ПКУ и Закону о раду.

Ревидент у ревизији понавља оно што је већ истицао у току парнице и у жалби о којим се жалбеним наводима другостепени суд довољно јасно и образложено већ изјаснио. Неприхватљива је и његова тврдња да Комисија туженог није била легитимно формирана, јер је у поступку утврђено да је тужени 25.05.2011. године одлуком директора формирао комисију за проверу алкохолисаности запослених у складу са чланом 192. став 1. Закона о раду и у складу са одредбама Појединачног колективног уговора. Истога дана Комисија је проверавала четири запослена, њих троје су прихватили тестирање, а једино је тужилац одбио, при чему је и вређао Комисију и вербално је нападао.

Туженом се не досуђују трошкови одговора на ревизију јер ови трошкови по оцени Врховног касационог суда нису били нужни (члан 154. став 1. ЗПП).

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована, па је одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић